

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΥ

Ένα συλλογικό σπονδυλωτό έργο εμπνευσμένο από τον μύθο του Μινώταυρου

Εισαγωγή-περίληψη

Ποιος είναι ο Μινώταυρος; Βρίσκεται γύρω μας ή μέσα μας; Μας απειλεί ή τον απειλούμε; Μας τρομάζει ή τον τρομάζουμε; Ποια σχέση έχει ο Λαβύρινθος με αυτό που ζούμε σήμερα; Χανόμαστε μέσα του ή τον κουβαλάμε μέσα μας; Ο Θησέας είναι ήρωας ή φονιάς ενός δυστυχισμένου πλάσματος; Παγίδεψε ή έσωσε την Αριάδνη; Σώθηκε ή χάθηκε ο ίδιος; Γιατί πρόδωσε η Αριάδνη τον αδερφό της; Τη δικαιολογούμε ή την κατακρίνουμε; Αυτά και πολλά άλλα ερωτήματα μας απασχόλησαν στο εργαστήριο θεατρικής γραφής του σχολ. έτους 2021-22.

Καταρχάς αναζητήσαμε το μύθο του Μινώταυρου και την αποτύπωσή του στη σύγχρονη λογοτεχνία – ελληνική και παγκόσμια. Ύστερα εμπνευστήκαμε από τα κείμενα που διαβάσαμε και γράψαμε τα δικά μας κείμενα.

Με αφορμή το απόσπασμα ***Το όνειρο του Μινώταυρου*** από το μυθιστόρημα *Περί φυσικής της μελαγχολίας του Γκεόργκι Γκοσποντίνοφ*, καλέσαμε όλους τους μαθητές του σχολείου μας να γράψουν και να μας δώσουν τη δική τους εκδοχή του Μινώταυρου στο σύγχρονο σχολείο. Συλλέξαμε πλήθος κειμένων. Τα επεξεργαστήκαμε και ετοιμάζουμε μια μικρή έκδοση.

Από όλη αυτή την εργασία διαλέξαμε ένα μικρό μέρος προς δραματοποίηση που συνιστά το παρακάτω θεατρικό μονόπρακτο.

Η θεατρική/συγγραφική ομάδα

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΥ

(ΕΙΣΑΓΩΓΗ κείμενο φιλολόγου Μιχ. Φαρσάρη)

(τραγούδι - όλα τα παιδιά είναι μπροστά- πίσω βλέπουμε μια σχολική τάξη)

Μινώταυρο τον λέγανε, στην Κρήτη ανεθράφη,
στα σκότη του Λαβύρινθου βαθιά μέσα ετάφη.

Νέες και νέοι όμορφοι, βορά στην όρεξή ντου
το τέρας πώς θα χορτασθεί να γειάνει η πληγή ντου;

5 Εκεία πασκίζει αμοναχό να βρει κιαμιάν ολπίδα
το μουγκρητό του τρέμουνε σαν να 'ναι καταιγίδα.

Αναταράσσει σα χτικιό και βράζει ωσάν το κύμα
ποιος αντρειωμένος 'ποκοτά να του σιμώνει πρίμα;

10 Καταχτυπιέται ολημερίς και ολονυχτίς γρυλίζει
μηδέ τση μάνας η λαλιά δεν τονε 'ποκοιμίζει.

Αλλόκοτο της ύπαρξης, τση μάνας φύσης ψόμα
σάρκα και αίμα ανθρώπινο αποζητά για βρόμα.

Τση Πασιφάης το έκτρωμα, του ταύρου γεννοβόλι

15 κον' τό και ποιος θα του σταθεί στην οικουμένη όλη;

Μινώταυρο τον λέγανε, στην Κρήτη ανεθράφη,
στα σκότη του Λαβύρινθου βαθιά μέσα ετάφη.

**ΠΡΩΤΗ ΕΙΚΟΝΑ (ανώνυμα κείμενα μαθητών της Α' Λυκείου,
επιλεγμένα και διασκευασμένα από τη θεατρική ομάδα)**

(Στην τάξη. Μια ομάδα μαθητών – μαθητριών συνομιλούν μεταξύ τους)

A μαθητής-Ειλικρινά αν βρισκόμουν στη θέση του δεν ξέρω πώς θ' αντιδρούσα.

B- Σίγουρα είναι δύσκολο.

Γ -Όλος ο κόσμος να σε αντιμετωπίζει σαν τέρας!

Δ -Ναι, οκ... όμως κι αυτός είναι κάπως...

Ε -Αλλά κι εκείνος έχει συναισθήματα.

Στ -Είναι άνθρωπος. Όλοι οι άνθρωποι έχουν συναισθήματα.

Ζ-Ακόμη και τα ζώα έχουν συναισθήματα.

Η -Είναι κρίμα το 2022 να συνεχίζει ο κόσμος να σε κρίνει για την εμφάνισή σου, για τη σεξουαλικότητά σου, για οτιδήποτε...

Θ -Ε, δε ζούμε στην εποχή του Μινώταυρου που τον έκλεισαν στον λαβύρινθο!

Α - Τον είδα να κάθεται σ' ένα παγκάκι πιο πέρα... Περίεργο παιδί... Δεν έχει φίλους ... δε μιλάει σε κανέναν...

Και στο κάτω -κάτω λογικό μου φαίνεται! Για να λέμε την αλήθεια είναι κάπως... Τρομακτικός... πολύ ψηλός. Έχει και λίγα παραπάνω κιλά... Κλεισμένος στον εαυτό του. Συνέχεια φοράει κουκούλα και είναι στο κινητό. Τρομακτικός, δεν το συζητώ...

Αλλά και δεν τον αδικώ... όλο και κάποιος τον κοροϊδεύει. Πώς να μην κλειστεί στον εαυτό του, όταν κάθε μέρα τρώει τόσο δούλεμα;

Η αλήθεια είναι πως τον λυπάμαι.

Κάθομαι λίγα παγκάκια πιο πέρα. Σκέφτομαι να τον πλησιάσω, να προσπαθήσω να του μιλήσω...

Άσε καλύτερα... πού να μπλέκω τώρα;

Β -Τον θυμάμαι από την πρώτη γυμνασίου. Σε κάθε διάλειμμα έτρεχε και καθόταν στις σκάλες του 2^{ου} ορόφου. Μακριά από όλους. Στην τάξη δε μιλούσε σε κανέναν. Απαντούσε μόνο μερικές φορές, όταν τον ρωτούσε κάποιος καθηγητής. Είχαμε προσπαθήσει να τον πλησιάσουμε

αλλά απομακρυνόταν. Φαινόταν τρομαγμένος. Σπάνια να ακούσεις τη φωνή του.

Οι νταήδες του σχολείου τον πείραζαν. Εκείνος δεν αντιδρούσε, μόνο σώπαινε. Ήταν τόσο απόμακρος τότε... Σαν να χανόταν στη μοναξιά του.

Μια μέρα μια φίλη μου κι εγώ πήγαμε στις τουαλέτες. Ακούσαμε έναν θόρυβο. Κλάμα ήταν. Ένα σχεδόν βουβό κλάμα. Πλησιάσαμε προσεκτικά και τον είδαμε να κλαίει. Σιγά-σιγά πήγαμε πιο κοντά και τον ρωτήσαμε τι συμβαίνει. Εκείνος σήκωσε το κεφάλι. Μας κοίταξε. Τα μάτια του ήταν κατακόκκινα, γεμάτα δάκρυα. Ο πόνος του με έκαιγε. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα κατάφερε να ξεστομίσει: «Εγώ είμαι το τέρας!» και πριν προλάβουμε να αντιδράσουμε έχασε τις αισθήσεις του κι έπεσε κάτω.

Γ -Τον Μινώταυρο τον γνωρίζω ήδη. Και ξέρω ότι είναι απλά φοβισμένος. Δε θέλει να χτυπήσει κανέναν. Είναι επικίνδυνος μόνο και μόνο γιατί φοβάται.

Ο φόβος είναι ο κίνδυνος.

Δ -Μια μέρα, καθώς έφευγα από το σχολείο, τον είδα... Ήταν στριμωγμένος σε μια γωνιά, περικυκλωμένος. Στην αρχή σκέφτηκα ότι δε θα γίνει κάτι, ότι δε θα συμβούν και σήμερα τα ίδια... Μέχρι που... άρχισαν όλοι μαζί να τον χτυπάνε.

Έτρεξα να βοηθήσω...

Αλλά δειλίασα... φοβήθηκα... Κι αν έκαναν και σε μένα τα ίδια...

Τη στιγμή που γύρισα να φύγω, τον έπιασα να με κοιτάζει... σαν να ζητούσε βοήθεια.

Χωρίς δεύτερη σκέψη,

έκανα τα στραβά μάτια και γύρισα στο σπίτι.

Το σκεφτόμουν όλη μέρα. Όταν ξεκουραζόμουν, όταν διάβαζα, ακόμη κι όταν κοιμόμουν. Έλεγα στον εαυτό μου: «την επόμενη φορά θα τον βοηθήσω... θα σταθώ απέναντι στους νταήδες...»

Ε -Μερικοί λένε ότι όταν είσαι διαφορετικός, αυτό σε κάνει ξεχωριστό.

Μπούρδες!

Όταν διαφέρεις είτε στην εμφάνιση είτε στις ιδέες σε κατακρίνουν, σε απομακρύνουν, σε βάζουν στο περιθώριο.

Παρότι είσαι ντροπαλός, κάνεις προσπάθεια να τους προσεγγίσεις. Αυτοί και πάλι σε κρατάνε σε απόσταση. Τότε κλείνεσαι στον εαυτό σου. Γίνεσαι πιο ευάλωτος. Πιο αντικοινωνικός.

Τους μισείς επειδή σε μισούν, επειδή σε διώχνουν.

Στ Έφτασα στο σχολείο κατσουφιασμένος. Νύσταζα πολύ. Ήθελα να μπω στην τάξη για να δω τους συμμαθητές μου να πούμε τα νέα μας.

Εγώ καθόμουν στο τελευταίο θρανίο μόνος μου. Δίπλα μου υπήρχε μια άδεια θέση.

Μπήκα στην τάξη και είδα έναν ξένο στη ελεύθερη θέση δίπλα μου. Στην αρχή νόμιζα ότι μπήκα σε λάθος τάξη. Μετά βεβαιώθηκα και τον ρώτησα αν είναι καινούριος. Μου απάντησε σε σπαστά ελληνικά.

Η εμφάνισή του ήταν πολύ χάλια. Μαυριδερός με πολλές τρίχες στο πρόσωπο και στα χέρια. Αναρωτήθηκα γιατί έκατσε δίπλα μου! Υπήρχαν τόσες άδειες θέσεις στην τάξη. Ήταν πολύ σιωπηλός και μύριζε περίεργα.

Εντέλει ευτυχώς ξεκουμπίστηκε.

Ζ Έχω δει κι εγώ τον Μινώταυρο. Κορίτσι ήταν. Ξεχώριζε από όλα τα υπόλοιπα παιδιά. Δεν είχε στυλ. Τα ρούχα της ήταν απλά κι αδιάφορα. Δεν έμοιαζαν με τα δικά μας. Τα δόντια της στραβά κι απεριποίητα.

Σε κάθε διάλειμμα την πειράζαμε, της παίρναμε τα πράγματα, δεν την αφήναμε ποτέ ήσυχη.

Κι αυτή όμως ενοχλούσε τα παιδιά, τα κορόιδευε. Πάντα μας έδινε αφορμή να ασχοληθούμε μαζί της.

Τώρα δεν είναι στο σχολείο μας. Την έχω πετύχει μια δυο φορές. Δεν έχει αλλάξει καθόλου. Δεν ξέρω όμως τι κάνει και πώς είναι στη ζωή της.

Η -Υπάρχουν δυο είδη Μινώταυρου. Την πρώτη εκδοχή την ξέρετε όλοι...

Η άλλη είναι μια κοπέλα, όμορφη και έξυπνη. Πολύ φιλόδοξη. Θέλει πάντα να κυριαρχεί στις παρέες. Μειώνει τους άλλους για να νιώθει ανώτερη.

Αυτομάτως μου γέννησε απέχθεια. Δεν θα ήθελα ποτέ να κάνουμε παρέα.

Όμως μου γέννησε και λύπη, γιατί ξέρω πως δεν θα καταλάβει ποτέ το λάθος της για να το διορθώσει και να προχωρήσει στη ζωή της.

Θ -Δεν είναι όλοι οι Μινώταυροι ίδιοι όπως τους ξέρουμε κι όπως τους φανταζόμαστε.

Όταν ήμουν στο γυμνάσιο ένα κορίτσι διέδωσε ψεύτικες φήμες για ένα άλλο. Εκείνη, επειδή δεν τα πηγαίναμε καλά, θεώρησε ότι το έκανα εγώ και ήρθε και με χαστούκισε. Τότε εγώ άρχισα να τη χτυπώ δυνατά σε όλο της το σώμα και στο πρόσωπο. Τη γέμισα μώλωπες. Το θηρίο είχε βγει από μέσα μου. Αν δεν είχαν έρθει οι καθηγητές να τη γλιτώσουν, δεν ξέρω που θα έφταναν...

Μας πήγαν στο γραφείο του διευθυντή. Κάλεσαν τους γονείς μας. Μας κοίταζαν όλοι έκπληκτοι. Ένα κορίτσι γεμάτο μώλωπες κι ένα άλλο που ποτέ άλλοτε δεν είχε χτυπήσει κανέναν. Αυτή μίλησε και όλοι την άκουγαν. Μετά ήρθε η σειρά μου να μιλήσω, δίστασα λίγο. Μετά όμως την κοίταξα, σκέφτηκα ότι της άξιζαν οι μελανιές και άρχισα να λέω όλες τις λεπτομέρειες. Τελικά πήραμε και οι δυο αποβολή.

Α -Ήταν Χειμώνας. Ως συνήθως έπρεπε να πάω στο φροντιστήριο. Όλα φαινόταν να κυλάνε συνηθισμένα και ομαλά. Ξαφνικά είδα το φίλο μου πεσμένο στο δρόμο να κλαίει. Έτρεξα να τον βοηθήσω. Τον ρώτησα: «γιατί είσαι έτσι, γιατί κλαις, σε πείραξε κανείς;». Αυτός δεν απαντούσε. Δεν ήξερα τι να κάνω. Πήγα στο φροντιστήριο. Πήρα τους γονείς του και ήρθαν. Ο φίλος μου δεν έβγαζε μιλιά. Όλοι προσπαθούσαν αλλά αυτός τίποτα.

Έτσι άρχισα να τον χτυπάω. Όλοι με κοίταζαν σαν να είμαι τέρας. Αλλά ο φίλος μου είπε την πρώτη του κουβέντα. « Δε θέλω να πηγαίνω φροντιστήριο. Οι γονείς μου με πιέζουν».

Μετά ξύπνησα και κατάλαβα ότι ήταν όνειρο.

Εγώ δεν έχω φίλους.

A-Νιώθεις τον πόνο και την ελπίδα του; **B**-Μπες στη θέση του.

Γ-Φοβάται τον τρόμο στα μάτια μας. **Δ**-Όταν περνάει από δίπλα μας, τον κοιτάμε σαν να είναι ένα τίποτα **Ε**-και ταυτόχρονα τον φοβόμαστε.

Στ-Μισεί το μίσος μας. **Ζ**-Πόσο να το ανεχτεί;

Η-Άραγε ποιος είναι το τέρας; **Θ**-Η κακία μας βγαίνει προς τα έξω όσο καλά κι αν την κρύβουμε.

(σκοτεινιάζει σιγά - σιγά, καθώς οι ηθοποιοί αποχωρούν προς την τάξη-μένει μπροστά ένας ή μία)

(ΦΟΒΑΜΑΙ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ κείμενο του Γιώργου Ξενικάκη, μαθητή της Α΄ Λυκείου)

Φοβάμαι το σκοτάδι.

Αλλά γιατί το φοβάμαι τόσο; Γιατί βυθίζομαι μέσα του;

Μάλλον φταίει που νιώθω μόνη.

Ανίκανη να διακρίνω τι υπάρχει γύρω μου.

Ένα αεράκι διαπερνά το σβέρκο μου.

Ανατριχιάζω!

Είμαι ασφαλής ή απειλούμαι;

Είμαι ζωντανή ή νεκρή;

Δεν θα μάθω ποτέ.

Γιατί βρίσκομαι στο κενό-

μέσα στο απέραντο σκοτάδι.

(ο/η ηθοποιός παραμένει μπροστά κάθετα οκλαδόν και φωτίζεται κάπως)

Φωνές διάχυτες: Φοβάμαι το σκοτάδι

(χαμηλώνει το φως, καθώς αλλάζουν τα θρανία και το σκηνικό μετατρέπεται σε πάρκο ή δωμάτιο)

INTERMEDIO

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ (Κείμενο της φιλόλογου Γεωργίας Βασιλοκωνσταντάκη)

(Τραγουδούν πολλοί)

Μινώταυρε, αρχοντόπουλο, γέννημα αγαπημένο,
 βυθίσου τώρα στ' όνειρο κι εγώ θα σε προσμένω.
 Τα δάκρυα με το πέπλο μου άσε με να σκουπίσω,
 και την ασχήμια αυτής της γης μακριά να την ξορκίσω.
 Μεμιάς χαρά να αισθανθείς μες την αγνή καρδιά σου
 κι εγώ όλους τους δαίμονες θα διώξω μακριά σου.
 Εγώ φτερά και δύναμη θα στείλω στην ψυχή σου,
 κοιμήσου, ανδρειωμένε μου, και οι θεοί μαζί σου.
 Τι όποιος σε διώχνει, δεν μπορεί αγάπη να αντικρίσει,
 γιατί η καρδιά του είναι κλειστή, θολή τού είναι η κρίση.
 Αλίμονο που δεν κοιτά με της καρδιάς το βλέμμα
 κι αναγνωρίζει ομορφιά εκεί που είν' το ψέμα.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΙΚΟΝΑ Εδώ ο στόχος είναι το φως να βοηθήσει να μεταφερθούμε σε έναν απροσδιόριστο χώρο όπως στα όνειρα.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΥ Από το μυθιστόρημα *Περί φυσικής της μελαγχολίας του Georgi Gospodinof* – διασκευή από τη θεατρική ομάδα

(πολυφωνικό – μετατρέπονται όλοι σε Μινώταυρο)

Μινώταυρος και ηχώ: (το λέει ένας ηθοποιός κι ένας άλλος κάνει την ηχώ του)

Ονειρεύομαι πως είμαι όμορφος. Όχι ακριβώς όμορφος, αλλά συνηθισμένος. Όπως οι άλλοι. Αυτό σημαίνει να είσαι όμορφος: να είσαι σαν τους άλλους.

Φωνές (από διάφορα σημεία)

-Ονειρεύομαι πως είμαι όμορφος.

-Όχι ακριβώς όμορφος,

-αλλά συνηθισμένος.

-Όπως οι άλλοι.

-Αυτό σημαίνει να είσαι όμορφος:

-να είσαι σαν τους άλλους.

Μινώταυρος και ηχώ: Το κεφάλι μου είναι ελαφρύ. Τα μάτια μου βρίσκονται σε μπροστινή θέση στο πρόσωπό μου. Έχω μύτη, όχι μόνο ρουθούνια. Έχω ανθρώπινο δέρμα, ένα λεπτό ανθρώπινο δέρμα. Τριγυρνάω στους δρόμους και κανείς δε με ξεχωρίζει.

Φωνές

-Αυτό είναι ευτυχία,

-να μη σε προσέχει κανείς.

Μινώταυρος και ηχώ: Τριγυρνάω αργά. Στην αρχή παραμερίζω, όταν βλέπω ανθρώπους να έρχονται προς το μέρος μου. Πάω άκρη-άκρη στο πεζοδρόμιο. Κοντά στους τοίχους των σπιτιών. Το θαύμα όμως έχει γίνει. Κανείς δεν με αποφεύγει.

Φωνές

-Κανείς δεν βγάζει κραυγές τρόμου επειδή είδε ένα τέρας.

-Τα παιδιά δεν κρύβονται πίσω απ' τις μαμάδες τους.

-Οι γέροι δεν σταυροκοπιούνται.

-Οι άνδρες δεν τραβάνε τα σπαθιά τους.

-Είναι φωτεινά.

Μινώταυρος και ηχώ: Δεν έχω ξαναδεί τόσο φως. Μια γυναίκα, άθελά της, σκοντάφτει πάνω μου. Φοβάμαι πως θα τρομάξει. Στρέφει το κεφάλι της. Με κοιτάζει από πολύ κοντά... δεν με αναγνώρισε... δεν βάζει τις φωνές... μου χαμογελάει και ζητάει συγγνώμη. Κανείς δεν μου έχει ζητήσει ποτέ συγγνώμη μέχρι τώρα.

Φωνές

-Κανείς δεν μου έχει ζητήσει συγγνώμη.

Μινώταυρος και ηχώ: Βλέπω παγκάκια όπου κάθεται κόσμος. Κάθομαι κι εγώ. Μόνος μου. Βλέπω τι κάνουν οι άλλοι και το κάνω όπως αυτοί.

Φωνές

-Κάθονται και κοιτάζουν τους άλλους ανθρώπους.

Μινώταυρος: Κάθομαι και κοιτάζω τους άλλους ανθρώπους.

(Μεγάλη παύση-μουσική)

Μινώταυρος και ηχώ: Ύστερα αρχίζει να σκοτεινιάζει. Ακούω ένα αγοράκι να λέει στον πατέρα του:

Μια φωνή-Μπαμπά, πάμε σπίτι, σκοτεινιάζει.

Άλλη φωνή-Η λέξη «σπίτι» και «σκοτεινιάζει» είναι το πρώτο ανησυχητικό στοιχείο στο όνειρο μέχρι τώρα.

Μινώταυρος και ηχώ: Το σκοτάδι ήταν πάντα το σπίτι μου. Τώρα όμως νιώθω άστεγος. Για πρώτη φορά φοβάμαι πως έχω χαθεί. Κάτι το γελοίο, επειδή εγώ ποτέ δεν χανόμουν, αφού στο κάτω-κάτω έρχομαι από τον λαβύρινθο. Κι όσο μεγαλώνει ο φόβος μου τόσο μικραίνω. Ένας ψηλός άντρας υψώνεται από πάνω μου, με αρπάζει με το μεγάλο του χέρι (προσέχω πως δεν κρατάει σπαθί) και με ρωτάει:

Μια φωνή: Έχεις χαθεί; Ξέρεις τη διεύθυνσή σου; *(ο Μινώταυρος σωπαίνει. Μεγάλη παύση)* Πού είναι η μαμά σου; Θα μου πεις πού πήγε η μαμά σου;

Άλλη φωνή:-Δεν έπρεπε να μου κάνει αυτή την ερώτηση.

Μινώταυρος και ηχώ: Δεν έπρεπε να μου κάνει αυτή την ερώτηση. Νιώθω το μέτωπό μου να μακραίνει. Το κρανίο μου γίνεται βαρύ και σκληρό. Κι όμως δεν θέλω να τον χτυπήσω.

Μια φωνή: -Ευτυχώς το όνειρο τελειώνει, επειδή η κατάσταση γίνεται απολύτως αδιέξοδη.

Άλλη φωνή: -Τώρα είναι η στιγμή που τα όνειρα κόβονται στα δυο.

Μινώταυρος και ηχώ: Ξύπνησα στο σκοτάδι στο σπίτι μου. Ήταν το πιο ευτυχισμένο μου όνειρο. Μια μέρα με τους ανθρώπους που δεν σκότωσα, που δεν με σκότωσαν, που ούτε καν με πρόσεξαν. Τίποτα κακό δεν έγινε ανάμεσα σ' αυτούς και σε μένα.

Φωνές – όλες μαζί συγχρονισμένα: Υποθέτω πως οι άνθρωποι δεν ονειρεύονται τέτοια πράγματα. Στα όνειρά τους τριγυρνούν σε σκοτεινούς λαβύρινθους και παλεύουν με Μινώταυρους.

(σκοτεινιάζει)

ΟΛΟΙ (φωνές ανάκατες) Φοβάμαι το σκοτάδι.

(κανονικά φώτα)

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ (κείμενο του Γιάννη Πετσάκη, μαθητή της Α΄ Λυκείου, μέλους της θεατρικής ομάδας)

Κακή Φύση: Τι μούτρα είναι πάλι αυτά; Γιατί είσαι τόσο μαλάκας τελευταία; Τι σου συμβαίνει;

Μινώταυρος: Δεν σε κάλεσα, κι ούτε έχω όρεξη για κουβέντα. Άσε με ήσυχο.

ΚΦ: Δεν πρόκειται να φύγω. Αρκετά ανέχτηκα την αδιαφορία σου. Απαιτώ να μάθω γιατί σταμάτησες. Σε έπιασαν οι καλοσύνες ξαφνικά;

Μ: Εδώ και πολύ καιρό σκεφτόμουν να σταματήσω. Απλώς τώρα βρήκα επιτέλους το θάρρος να το κάνω. Το μόνο που μου μένει είναι να διώξω κι εσένα. Για πάντα.

ΚΦ: Σύνελθε, Μινώταυρε. Πόσες φορές θα χρειαστεί να σου υπενθυμίσω πως ο θάνατος σε κάνει ευτυχισμένο; Ξέχασες πόσο δυνατός ένιωθες, όταν οι άνθρωποι σε έβλεπαν και έτρεχαν μακριά πανικόβλητοι;

Μ: Ναι, και ντρέπομαι γι' αυτό. Σιχάθηκα αυτό το συναίσθημα, όπως σιχάθηκα και τον εαυτό μου κι εσένα.

ΚΦ: Μάλιστα. Αν πάντως πιστεύεις πως οι άνθρωποι θα σε αποδεχτούν επειδή σταμάτησες, τότε είσαι γελασμένος.

Μ: Δεν το κάνω για να με αποδεχτούν. Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν συμπαθώ τους ανθρώπους ιδιαίτερα. Είναι άπληστοι, αλαζόνες και εγωιστές... Μπορούν όμως να γίνουν καλοί, τρυφεροί και ευγενικοί.

ΚΦ: Λίγο αργά δεν αποφάσισες να σκεφτείς τους ανθρώπους; Τόσα χρόνια τους σκότωνες χωρίς δεύτερη σκέψη. Όχι πως αυτό είναι κακό βέβαια...

Μ: Προτιμώ να αφήσω το παρελθόν στο παρελθόν. Έχω μετανιώσει για τις πράξεις μου και θέλω να γίνω καλύτερος, ξεκινώντας από τώρα. Η ζωή μου δεν θα είναι πλέον γεμάτη με θάνατο. Θα την αλλάξω.

ΚΦ: Όστε έτσι ε; Πιστεύεις αλήθεια πως μετά από όλα όσα έκανες μπορείς να σηκωθείς και να φύγεις σαν να μην έγινε τίποτα; Νομίζεις ότι θα συγχωρεθείς για τα εγκλήματα σου μόνο και μόνο επειδή μετάνιωσες;

Μ: Όχι. Δεν υπάρχει συγχώρεση για το παρελθόν μου, υπάρχει όμως ελπίδα για το μέλλον μου. Τέλος πάντων, το τι θα κάνω με την ζωή μου από 'δω και στο εξής δεν σε αφορά. Η ώρα πέρασε, και θα σου ζητήσω για ακόμη μια φορά να φύγεις από το μυαλό μου.

ΚΦ: Όπως νομίζεις, Μινώταυρε. Τρέξε μακριά από την αλήθεια για όσο θες, δεν θα αλλάξει απολύτως τίποτα. Προσποιήσου ότι είσαι όλα αυτά που δεν ήσουν ποτέ. Καλός, τρυφερός, ευγενικός, ανθρώπινος... Υπάρχει όμως μία πραγματικότητα από την οποία δεν θα ξεφύγεις ποτέ. Δεν μπορείς να αλλάξεις το παρελθόν σου, ούτε το τι είσαι. Θα είσαι πάντα ένα τέρας.

Μ: Το ξέρω, αλλά δεν θα είμαι πια το δικό σου τέρας.

(σκοτεινιάζει)

Φωνές: Φοβάμαι το σκοτάδι.

(κανονικά φώτα- λίγο πιο έντονα σαν τηλεοπτικό στούντιο)

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟ (κείμενο της Μαρίας Γκιονάι, μέλους της θεατρικής ομάδας, απόφοιτης του λυκείου μας)

Δημοσιογράφος: Πείτε μου, λοιπόν κύριε, τι θυμάστε από τα παιδικά σας χρόνια;

Μινώταυρος: Όχι πολλά. Δεν υπάρχει και κάτι που μου προσφέρει ιδιαίτερη χαρά από τότε. Μια φορά μόνο, ήμουν πολύ μικρός, θυμάμαι τη μητέρα μου να με πλένει στη μπανιέρα, αλλά κι εκεί ξέσπασε σε κλάματα.

Δ: Γιατί;

Μ: Πάντα οι άνθρωποι όταν με κοιτάνε συνήθως ή σοκάρονται ή αηδιάζουν ή κάτι τέτοιο... Η μητέρα μου, όταν με κοιτούσε για ώρα πολλή, έκλαιγε. Έκλαιγε, επειδή αναγνώριζε μοναχά το πρόβλημα. Δεν το αποδέχτηκε ποτέ.

Δ: Το πρόβλημα; Εννοείτε...;

Μ: Ναι, προφανέστατα, η εμφάνιση ενός Μινώταυρου δεν είναι ιδιαίτερα καθησυχαστική.

Δ: Η προοπτική μιας πλαστικής επέμβασης σας πέρασε ποτέ από το μυαλό;

Μ: (αγριεμένος-ειρωνικά) Βλέπω μια κρεατοελιά με τρίχες στο κούτελό σας. Δεν υπάρχει περίπτωση να σας ρωτήσω αν θέλετε να τη βγάλετε. ... Δε νομίζετε πως θέτετε λάθος τις ερωτήσεις; Μόνο και μόνο επειδή το δικό μου πρόβλημα φαίνεται πιο μεγάλο από τη δική σας κρεατοελιά, αυτό δε σημαίνει ότι, ηθικά μιλώντας, χρήζει διαφορετικής μεταχείρισης. Δε νομίζετε;

Δ: Φυσικά.... φυσικά..... Δεν είχα σκοπό να σας προσβάλω. Συγγνώμη... Στις δουλειές σας προσλαμβάνουν δύσκολα; Ή επιλέγετε δουλειές που η φυσική παρουσία δεν είναι απαραίτητη;

Μ: Το δεύτερο πάντα βολεύει περισσότερο... Το θέμα είναι ότι με το να επικεντρώνετε τις ερωτήσεις σας -εσείς και οι άλλοι- διαρκώς στη δυσκολία που προκαλεί η εμφάνισή μου - θέλω να πω ο τρόπος που με αντιμετωπίζετε - σχεδόν δικαιολογεί όλα αυτά που έχω περάσει...

Φωνές: Διαφημίσεις, διαφημίσεις...

(επίθεση Μινώταυρου στη δημοσιογράφο, φώτα – αστραπές – φασαρία καθώς το σκηνικό μετατρέπεται σε λαβύρινθο – πεταμένα θρανία και καρέκλες)

κανονικό φως**INTERMEDIO (τραγουδούν όλοι)**

(Συνέχεια από το κείμενο της εισαγωγής του φιλολόγου Μ. Φαρσάρη)

Μόνο το βασιλόπουλο, του Αιγέα το καμάρι
μπορεί να του αντισταθεί με αρχοντιά και χάρη.

Μα πρώτα πρέπει το θεριό να βρει και να σκοτώσει
η κεφαλή του να κοπεί και θάνατο να δώσει

(υποβλητικό φως)

ΤΡΙΤΗ ΕΙΚΟΝΑ στον λαβύρινθο

ΘΗΣΕΑΣ ΚΑΙ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟ

(κείμενο της Λιάνας Αναγνωστάκη, μαθήτριας της Β' Λυκείου, μέλους της θεατρικής ομάδας)

Δυο φωνές:

(εναλλάσσονται σαν ο Θησέας και ο Μινώταυρος να κινούνται μέσα στον λαβύρινθο)

Το κουβάρι ξετυλίγεται
με τον χρόνο να χτυπά
σαν δείκτης ρολογιού.

Μα τι είναι αυτός ο ήχος, τον ακούτε;
Είναι δείκτες του ρολογιού
ή η καρδιά μου που χτυπάει από την αγωνία;
Μα τι λέω;
Υπάρχει χρόνος στον λαβύρινθο;
Ακόμα και καρδιές αμφιβάλλω αν υπάρχουν.

Μετά σιωπή.

Ακολουθώ ένα χρυσό κουβάρι.
Είναι τόσο χρυσό που νομίζω πως μου το έδωσε ο Μίδα
και όχι η Αριάδνη.
Μα πού μπορεί να σε οδηγεί ένα ΧΡΥΣΟ κουβάρι;

Ίσως στον Μινώταυρο...

Υπάρχει, αλήθεια, ο Μινώταυρος;
Δεν ξέρω.

Ωστόσο εγώ
 ή πρέπει να θυσιαστώ
 ή να σκοτώσω.
 Να τον κοιτάξω κατάματα
 Και να του πω
 "Μινώταυρε! Δεν γίνεται να συνυπάρξουμε οι δυο μας.
 Είσαι το μαύρο και είμαι το άσπρο
 Ή ακόμα και το αντίθετο ..."

Έχω κάνει τόσους άθλους,
 μα πρώτη φορά σκέφτομαι τι θα πω στον εχθρό μου.

Όμως, δεν πρέπει να το σκέφτομαι
 ανά πάσα στιγμή μπορεί να με σκοτώσει,
 εκμεταλλευόμενος το σκοτάδι του λαβύρινθου
 και το σκοτάδι το δικό μου.

Κάποιος πριν μπω στον λαβύρινθο μου είπε:
 "όποιος παλεύει με τέρατα,
 μπορεί να γίνει τέρας."

Άραγε οι άνθρωποι θα με θυμούνται ως ήρωα
 ή ως φονιά ενός δυστυχισμένου πλάσματος;"

(ο Θησέας και ο Μινώταυρος συναντιούνται και παλεύουν)

**Ο ΘΗΣΕΑΣ ΚΑΙ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΤΟΥ (κείμενο του Μιχάλη Καλομοιράκη
μαθητή της Α΄ Λυκείου, μέλους της θεατρικής ομάδας)**

**(όσο ο Μινώταυρος και ο Θησέας παλεύουν ακούγεται το κείμενο από
άλλον ηθοποιό σαν ηχώ, ίσως με τη βοήθεια μικροφώνου με eco)**

Μια φλόγα άναψε
 μέσα μου.
 Ξεδιάλυνε το σκοτάδι.
 Μείναμε επιτέλους
 οι δυο μας.
 Τα πρόσωπά μας
 καθρέπτες που μαρτυρούσαν
 την αλήθεια. "Είμαι τέρας"
 παραδέχτηκα. Και αυτό

ήταν το πρώτο βήμα.
Όσο πλησίαζα, διέκρινα
ξεκάθαρα απάνω στο
πρόσωπό του τη νεανική μου
γενειάδα, τα γαλανά μου μάτια,
τα σαρκώδη χείλη μου.
Παρανοϊκό! Άρχισα να
τρέμω, να βαριανασαίνω.
“Εγώ είμαι αυτός” φώναξα.
Άρπαξα το σπαθί μου
να του κόψω το κεφάλι,
για να μην βασανίζομαι
άλλο πια. Όρμησα πάνω του.
Εκείνος άνοιξε τα χέρια,
να με βάλει ακόμα μια φορά
στην αγκαλιά του.
Δεν δίστασα λεπτό.
Καθώς η τελευταία του ανάσα
μου έκαιγε τα μάτια,
είδα στο πρόσωπό του
εμένα τον ίδιο να χαμογελάει,
πριν να βαφτούν μαύρα
τα πάντα γύρω μου.
Μπορώ να πω με σιγουριά
πως τούτη ήταν η πρώτη
και η τελευταία συνάντησή μου
με τον πραγματικό μου εαυτό.

**(ο Μινώταυρος πέφτει νεκρός και ο Θησέας σηκώνεται αργά- αργά
ερμηνεύοντας το επόμενο κείμενο)**

Δεν ξέρουν (κείμενο της Σοφίας Τσιμπούκα, μαθήτριας της Β΄ Λυκείου μέλους της θεατρικής ομάδας)

Σκότωσα το τέρας του λαβύρινθου

Έπρεπε να το κάνω

για να σωθούν αθώοι

Όλοι το θυμούνται

Όλοι με συγχαίρουν

Αλλά δεν ξέρουν ...

Δεν ξέρουν ότι σκοτώνοντας το τέρας

Έφερα στην επιφάνεια το δικό μου τέρας

Που πριν ήταν πολύ καλά κρυμμένο

Που φοβόταν να βγει έξω

Όμως τώρα δεν φοβάται

Έρχεται κάθε βράδυ στον καθρέφτη μου

Με κοιτάει

Χωρίς κανένα συναίσθημα στο πρόσωπο

Με καλεί σιωπηλά να πάω μαζί του

Μου τείνει το χέρι

Μου υπόσχεται ...

Ξέρει ακριβώς τι θέλω

Να απαλλαγώ από τον πόνο που με τρώει

κάθε μέρα όλο και πιο πολύ

Δεν ξέρω αν πρέπει να πάω ή ...

Φοβάμαι όμως

πηγαίνοντας μαζί του μην συναντήσω εκείνον

Που έβαψε τα χέρια μου το αίμα του

(φως κανονικό-όπως στην είσοδο)

ΙΝΤΕΡΜΕΔΙΟ (τραγουδούν όλοι)

Μόνο το βασιλόπουλο, του Αιγέα το καμάρι
μπορεί να του αντισταθεί, να λύσει το κουβάρι
να ξεγλιστρήσει του θεριού από τον μαύρο λάκκο
με τση κλωστής τα νήματα και της αγάπης δράκο.

(χαμηλώνει το φως)

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΙΚΟΝΑ

ΑΡΙΑΔΝΗ (η Αριάδνη στο κέντρο-οι υπόλοιποι αποχωρούν προς τα πίσω)

Απόσπασμα- Διασκευή από το μυθιστόρημα του Γκοσποντίνοφ

Φωνές που αποχωρούν: Σε μισώ Αριάδνη. Πρόδωσες τον αδερφό σου
(επαναλαμβάνεται μερικές φορές)

Μια φωνή: Σε μισώ Αριάδνη, γιατί πρόδωσες τον αδερφό σου!

Να πας να δώσεις το κουβάρι στο χέρι του φονιά!

Εκείνου που θα σκοτώσει τον δυστυχισμένο αδερφό σου!

Έρχεται ο μορφονιός απ' την Αθήνα,

σου παίρνει τα μυαλά

- σιγά το πράγμα δηλαδή -

κι εσύ του δίνεις το φονικό κουβάρι !

Σε μισώ Αριάδνη.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΡΙΑΔΝΗΣ (κείμενο της Κατερίνας Σκουλά, μαθήτριας της Α΄ Λυκείου)

Άλλη φωνή: Τόσο όμορφη και τόσο μελαγχολική. Τόσο έξυπνη και νιώθει τόσο χαζή. Τα κάνει όλα σωστά αλλά την κάνουν να νιώθει πως τα κάνει όλα λάθος.

Αριάδνη γιατί πονάς; Τι σου συμβαίνει; Μην κλαις! Αξίζεις πιο πολλά από αυτά που αραδιάζει ο πατέρας σου.

Οι φωνές στο κεφάλι της όμως της ψιθυρίζουν:

-Ντύσου σωστά. Δείχνεις πολύ δέρμα.

-Μην κάνεις παρέα με αγόρια· είναι ντροπή.

-Διάβαζε κι άλλο.

-Δε σ' εμπιστεύομαι.

-Μήπως έχεις παχύνει;

-Δεν είσαι αρκετά καλή, δεν είσαι αρκετά καλή, δεν είσαι αρκετά καλή...

Και όταν πια η Αριάδνη έχει βυθιστεί στο σκοτάδι, όταν νομίζει πως όλα έχουν φτάσει στο τέλος, έρχεται ο Θησέας. Εκείνος καταφέρνει να διώξει όλες τις φωνές. Τις κάνει μελωδία που ψιθυρίζει:

- Είσαι όμορφη.

- Πόσο σε κολακεύουν τα ρούχα σου!

-Μη διαβάζεις άλλο. Είναι αργά. Πήγαινε να ξεκουραστείς.

-Σ' αγαπώ.

- Είσαι αρκετή, είσαι αρκετή, είσαι αρκετή!

Έτσι ξαναφέρνει το φως στη ζωή της.

Πώς να μην του δώσει το κουβάρι;

ΘΗΣΕΑΣ ΚΑΙ ΑΡΙΑΔΝΗ (κείμενο της Μαρίας Βαρδαβά, μαθήτριας της Β' Λυκείου, μέλους της θεατρικής ομάδας)

Θησέας (στην Αριάδνη που είναι σαν μαριονέτα):

"Σε αγαπώ", της φώναξα αλλά αυτή δεν μπορούσε να με ακούσει.

"Σε αγαπώ", της είπα.

Όχι σε αυτή, στο μυαλό της. Πάντα το θαύμαζα.

Το μυαλό της είναι η μελωδία της καρδιάς μου.

Θα μπορούσα να την ακούω να μιλάει για ώρες,

όμως δεν το έκανε συχνά.

Φοβόταν.

Όσοι είχαν περάσει από την ζωή της
τής το είχαν καταστρέψει.

Είχε αρχίσει να μισεί τον εαυτό της,
να μισεί τις σκέψεις της
και να εθίζεται με τα σκουπίδια που άφηναν οι άλλοι πίσω τους.

Την κοιτούσα από μακριά.

Τους μισούσα όλους.

Τότε ορκίστηκε πως εγώ θα είμαι αυτός
που θα καθαρίσει το μυαλό της.

Εγώ θα είμαι αυτός που θα την βοηθήσει.

Πέρασαν χρόνια αλλά τελικά τα κατάφερα.

"Σε αγαπώ" είπα καθώς έραβα το τελευταίο κομμάτι δέρματος πίσω.
Επιτέλους το είχα.

Είχα το μυαλό της. Το έχω μαζί μου.

Έτσι είμαι σίγουρος πως θα είναι για πάντα καθαρό.

**(σβήνουν τα φώτα καθώς την παίρνει και αποχωρούν –μένουν πίσω
με πλάτη στο κοινό. Τα φώτα ανάβουν ξανά και επανέρχεται η
Αριάδνη μόνη)**

**ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ (κείμενο της Μαρίνας Βαρδαβά, μαθήτριας της Β΄ Λυκείου,
μέλους της θεατρικής ομάδας)**

Αριάδνη: Ξεκίνησα να ανεβαίνω την σκάλα.

Ήταν παλιά. Ο χρόνος τής πήρε τις χαρές.

Μα δεν την πείραζε.

Ήταν ενθουσιασμένη που θα χρησιμοποιηθεί
για τελευταία φορά.

Καθώς ανέβαινα τα βήματά μου
άφηναν πίσω μου
ξύλα σπασμένα.
Στο τέλος η σκάλα γκρεμίστηκε.

Φοβήθηκα.

Αλλά το μόνο που με ένοιαζε

ήταν ο θρήνος μου για την σκάλα.

Ήταν το τελευταίο πράγμα που μου είχε μείνει.

Μετά από λίγο αποφάσισα να μπω μέσα.

Ξαφνιάστηκα

όταν είδα τα στρώματα ακόμα εκεί.

Προχώρησα στο παιδικό μου δωμάτιο.

Οι τοίχοι είχαν σαπίσει.

Πήγα στο κρεβάτι μου· κάθισα.

Ήταν χάλια, μα δε με πείραζε.

Ήθελα απλά να αγκαλιάσω τον παλιό εαυτό μου.

Προς μεγάλη μου έκπληξη

είδα στα δεξιά μου τον τεράστιο πίνακα·

αυτόν που πάντα με τρόμαζε. Πλησίασα.

Όσο προχωρούσα, τόσο με μαγνήτιζαν

τα μάτια του.

Όταν έφτασα ακριβώς μπροστά του

με κοίταξε, έβγαλε τα χέρια του

και, επιτέλους, με πήρε.

(ταμπλώ βιβάν- φωτίζεται σαν να μπαίνει μέσα στον πίνακα)

ΕΞΟΔΟΣ

ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΘΛΙΨΗ (απόσπασμα από τη Μαρία Νεφέλη του Οδυσσέα Ελύτη)

Δυο φωνές: (Έρχονται στο κέντρο-εναλλάξ ή ταυτόχρονα σε κάποια σημεία)

Γεια σου θλίψη

Καλημέρα θλίψη

έντομο που φωλιάζεις μέσα μου

κι ολονυχτίς καρδοκείς πότε θ' ανοίξω μάτι...

Στην αρχή σ' έχω λησμονήσει·

κοιτάζω τις γραμμές του ταβανιού -

άξαφνα πατείς και μπαίνεις

στη συνείδηση.

Έρχεσαι να πικράνεις τον πρωινό καφέ

ν' αποσπάσεις κάτι απ' την ελάχιστη χαρά

του χεριού μου στο πόμολο του παραθύρου

φέρνεις ανωμαλίες στο νερό του μπάνιου
προκαλείς το πρώτο δυσάρεστο τηλεφώνημα
είσαι τέρας

μικροσκοπικός Μινώταυρος που ζητάει τροφή
και συντηρείται με το ελάχιστο...

Τρως τρως Μινώταυρε·
είναι σάρκες αυτές δεν είναι αέρας
έτσι που πας δε θ' απομείνει τίποτε.

Γεια σου θλίψη
Καλημέρα θλίψη
έχεις εγκατασταθεί μονίμως μέσα μας
είσαι χειρότερη από τους ιούς και τους βακίλους
οι φιλόσοφοι σ' εξετάζουν στο φασματοσκόπιο
έχεις δώσει λαβή σε μιαν εξαιρετική λογοτεχνία
τη διαβάζουμε και «βρίσκουμε τον εαυτό μας»
πιπιλάμε τη μαύρη καραμέλα μας

Άντε να χαθούμε
παλιοτόμαρα
μιας ευτυχίας πέμπτου ή έκτου ορόφου.

**(Σιγά σιγά φωτίζεται όλη η σκηνή όπως στην είσοδο. Έρχονται όλοι
μπροστά και τραγουδούν το τέλος από το κείμενο του Μιχ. Φαρσάρη)**

Και ως μπήκε μέσα εις τη σπηλιά τρέμει το φυλλοκάρδι
στη χέρα του γερά κρατεί μαχαίρι με πετράδι.
Ακούει του το μουγκρητό, γροικά την αναπνιά ντου
σιμώνει του και το θωρεί φρικτό στη μοναξιά του
και αρχίζει ντου και του μιλεί λόγια με τρυφεράδα
και αμέσως εμαλάκωσε και 'χάθη η αγριάδα.
Σαν μπιστεμένο αδελφό, σαν γκαρδιακό του φίλο
ετσά εκουβεντιάζανε για τούτο και για 'κείνο.
Και τότες εκατάλαβε του Αιγέα το καμάρι
πως άλλος είναι το θεριό και άλλος το σφαγάρι.

Κι αφού αγκαλιαστήκανε και διπλοφιληθήκαν
εποχαιρετιστήκανε και ώρα καλή τους είπαν.

(Μετά το τραγούδι και πριν την υπόκλιση ο κάθε ηθοποιός απεκδυόμενος το ρόλο του, λέει με τη φωνή του καθαρή και δυνατή ένα στίχο από το παρακάτω κείμενο της φιλόλογου Ιωάννας Χριστινάκη)

Έγινε ο κόσμος μια μεγάλη φυλακή
κι εγώ ψάχνω έναν τρόπο τα δεσμά να σπάσω
έχω ένα μέρος που με περιμένει εκεί
σε μια πολύ ψηλή κορφή πρέπει να φτάσω.
Μου είπαν να μην κάνω όνειρα τρελά
να μην τολμήσω να κοιτάξω τ' αστέρια
μα εγώ ποτέ μου δεν τους πήρα σοβαρά
πήρα τον κόσμο ολόκληρο στα δυο μου χέρια.
Δε θα δακρύσω ούτε και θα φοβηθώ
δε θα αφήσω να μου κλέψουν τα όνειρα μου
ελεύθερα ψηλά πολύ ψηλά πετώ
με τα περήφανα, τ' αδέσμευτα φτερά μου.

Τα φώτα σβήνουν και ανάβουν ξανά για την υπόκλιση

ΤΕΛΟΣ